

Konverzia Ernesta Psichariho

5. marca 2021 ✦ Spoločnosť ✦ Konvertiti

Narodil sa v Paríži 29. septembra 1883. Jeho matka Noémi Renanová bola dcéra spisovateľa Renana, ktorý svojimi knihami mocne ovplyvňoval mladú francúzku generáciu a utvrdzoval ju v nevere. Mladý Ernest usilovne študoval na lýceu a neskôršie na univerzite. Ale štúdium ho akosi neuspokojovalo. Hľadal niečo, čo by mohlo dokonalejšie naplniť jeho život. Veľmi tužil po tom, aby svojím životom a vlohami, ktoré mal, slúžil nejakej veľkej a svätej myšlienke.

Ale táto túžba sa ho zmocnila iba po dlhom a bolestnom hľadaní a boji so sebou. Bol totiž vychovávaný úplne bez náboženstva.

Ernest Psichari ako vojak

zdroj: wikimedia commons

Otec síce nasycoval jeho ducha, ale nie jeho dušu – napísal neskôršie vo svojom diele *Stotníkova cesta*. Prvé zmätky mladosti našli jeho dušu bezbrannú proti zlu, bezmocnú proti sofizmom a lákaniam sveta. Sotva mal dvadsať rokov a už blúdil „v otrávených záhradách neresti“, až z toho všetkého bol chorý a prenasledovaný výčitkami svedomia. Cítil sa sprevádzaný výsmechom života, začatého v zmätku myslenia a citov. Po čase však prišiel na to, že jeho otec sa mýlil – on mal aj dušu. Narodil sa, aby veril, dúfal a miloval. Mal dušu, stvorenú na Boží obraz, schopnú rozoznávať pravdu od klamu, dobro od zla. Jeho duša nebola stvorená pre pochybovanie, ani pre rúhanie, ani pre hnev, ale pre Boha.

Usilovne teda hľadal, čo by mohlo vyplniť jeho život. Najprv sa vrhol s mladistvým elánom do socializmu. Pracoval s Péguym a viedol neúprosny boj proti buržoázii a prehnanému vlastenectvu. Ale to ho akosi neuspokojovalo. Ušiel z domova a dal sa najať do africkej koloniálnej armády. Cítil potrebu utiecť pred prázdnotou moderných miest, plných hluku a slov, v ktorých dovtedy hľadal odpovede na životné otázky, ale ich nenachádzal. Hlučný svet ho začal unavovať.

Nahliadol, že si musí najprv urobiť poriadok vo svojom vnútri, aby ho mohol nájsť aj vonku. Na to sa mu videla veľmi vhodná práve vojenská disciplína. Pod vedením dobrého vojenského vychovávateľa a dobyvateľa plukovníka Lefanta. Psychari bojoval proti vzbúreným africkým kmeňom v Mauretánii a neskoršie v Kongu vo viacerých výpravách. V africkom tichu hľadal naplnenie svojho života, aby ho konečne našiel v Bohu. Porozumel, že Boh, ktorý vlial odvahu a silu do srdc toľkých mučeníkov, ktorý vedel pretvoriť státisíce ľudí k novému životu, je Bohom, ktorý môže odpovedať aj na úzkostlivé otázky jeho mladej dychtivej duše.

Po svojom obrátení sa stal dominikánskym terciárom a mal aj úmysel vstúpiť do dominikánskeho noviciátu. Na rímskom Angelicu bol zapísaný ako voľný poslucháč. Chcel študovať a lepšie poznať rehoľný život a po prepustení z armády vstúpiť do kláštora. Udalosti v Afrike však zmenili jeho plány. Keďže vypukla nová vojna, Psychari nebol prepustený z vojska. Bol pridelený k delostrelcom na front. Tam si ho našla smrť, keď sa dobrovoľne ponúkol kryť ústup nemocničného transportu.

Vydržal s hárskou verných vojakov tak dlho, kým posledný nemocný a ranený nebol v bezpečí, a kým jeho batéria nevystrelila posledný náboj. Všetko okolo neho bolo zranené alebo mŕtve. Zostal sám. Keď videl blížiacich sa Nemcov, predstúpil pred svojich už mŕtvych kamarátov, vytiahol ruženec, ovinul si ho okolo ruky a čakal. Posledná, už celkom zbytočná rana nemeckých postupujúcich oddielov ho zasiahla. Psychari sa zatočil a klesol mŕtvy na svoje delo.

Keď sa priblížila nemecká hliadka a uvidela vyprázdnenú nemocnicu a okolo nej mŕtvoly vojakov, pochopila obetavosť tejto hársky jednoduchých mužov, ktorí neopustili svojho poručíka, ale umreli spolu s ním. Veliteľ nemeckého oddielu zavelil: „*Čeť padlým hrdinom!*“

Psychari šiel na front s vedomím, že sa odtiaľ živý nevráti, že umrie za vlasť a za Boha, pretože veril v nesmrteľné poslanie Francúzska v náboženskej oblasti.

Raz, keď bol na cintoríne a čítal mená padlých hrdinov, hlboko sa zamyslel nad svojím životom. V africkom tichu obnovil sám so sebou zmluvu, ktorá ho zaväzovala: „*Vyhlasujem sa za vojaka a sľubujem, že v spoločenskej záležitosti, na ktorej všetci, živí a mŕtvi, majú účasť, budem statočným a udatným v boji, nedbajúc o svoje telo... Slávnostne sľubujem, že budem poslušný a pravdovravný, že opustím všetko bohatstvo, rodinu, ba i život pre úlohu, ktorá mi bude zverená...*“

Psychari zanechal po sebe niekoľko kníh, z ktorých najznámejšie sú *Hlas volajúci na púšti* a *Stotníkova cesta*. Druhá menovaná je vlastne autobiografiou. Psychari v osobe vojaka Maxencia opisuje sám seba. Záchranu sveta vidí v nádeji a obnovení poriadku vo všetkých oblastiach a smeroch. Vojenská a náboženská disciplína mu pomohli nájsť tento poriadok.

Psychari predbehol svoju dobu. Dnes práve zakúšame, ako veľmi škodí ľudstvu zmätok, ktorého sme svedkami. Treba obnoviť poriadok najprv medzi ľuďmi a Bohom a potom vzájomne medzi ľuďmi. Kniha *Stotníkova cesta* je ostrým pohľadom do duše, ktorá chce za každú cenu dôjsť k pravde, nájsť pevný bod, o ktorý by si človek mohol bezpečne oprieť svoj život.

Cesta za pravdou nebola pre Renanovho vnuka a bývalého socialistického rečníka ľahká. Ale on poctivo hľadal pravdu a nakoniec ju aj našiel. Psychariho posledné knihy boli výkrikom mladého muža, ktorý konečne mohol slúžiť nielen niečomu veľkému, ale Najväčšiemu, Bohu!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/konverzia-ernesta-psichariho/>